

1741. 1. Beh. af Lovf. om Jæstegodsets Overg. til Selveiendom.

1742

eiendom igjen. Konfivrensen har i Følge alle økonomiske Regler langt større Betydning med Hensyn til Priserne end disse Lovbestemmelser, der hindre den frie Disposition over Godset. Endvidere bemærkede det ærede Medlem, at min Udtalelse om, at Intelligentspartiet ikke længere havde Magten, ikke var rigtig. Seg vil spørge det ærede Medlem, om det er hans indeliggende Overbevisning, at det Parti, der førte Noret her fra 1848—63, har Majoritet i denne Sag, om det endnu har den Indflydelse paa Befolkningen i sin Helhed, som det den Gang havde, og om det overhovedet tilnærmelsesvis har den store Magt, det den Gang havde? Seg tror, at det ærede Medlem vil give mig fuldkommen Ret i, at dette ikke er Tilfældet. Seg tror ogsaa, at det ærede Medlem indskrænkede sig til at gøre opmærksom paa, at Magten endnu ikke var fuldstændig brudt, men det er allerede tilstrækkeligt for mig, naar det ærede Medlem indrømmer, at min Spaadom foraa vidt har vist sig rigtig, som Magten er stærk paa Seldingen, thi man kan da deraf slutte, at det ikke vil vare meget længe, inden den fuldstændig vil gaa til Grunde. Derfor er den Diskussion heller ikke saa forskert, naar man antager, at desford det Parti, der kommer til Magten efter Intelligentspartiet, ikke følger en meget forsigtig Politikk, vil det ogsaa temmelig hurtigt kunne komme til Ende med Magten og blive nødt til at overlade den til et efterfølgende Parti, som maaske ikke tager saa stort Hensyn til sociale Rettigheder. Endelig udtalte det ærede Medlem, at jeg havde sagt, at man ikke burde tage en Bestemmelse, som var ondtvistet. Derfor jeg havde sagt noget Saadant, vilde det være meget ubehageligt, thi det vilde oprigtig talt være temmelig meningsløst; man maatte da til Slutning komme til Sætningen Bestemmelse at tage, efterdi alle Bestemmelser ere ondtvistede. Nei, jeg har sagt, at det under de nuværende Forhold ikke er politisk paa Eiendomsrettens Gebet at tage Beslutninger, der ere saa ondtvistede, om hvilke Meningerne staa delte i saa store Partier og saa skarpt imod hinanden, som her er Tilfældet, naar man om ganske kort Tid kan vente, at den Agitation, der allerede er meget godt i Gang, vil faae bedre Krefter til at tage fat paa Eiendomsprogsmaalet. Seg tror, at det ærede Medlem bedre vilde have opsatt den Argumentation, jeg fremsatte, desford han havde lagt noget mere Vægt paa de Spaadomme, jeg søgte at gjøre gjældende. Seg tror virkelig, at jeg, uden at risikere at spaa seil, kan forudsige det ærede Medlem, at desford vi nu vedtage om-

tvistede Bestemmelser paa Eiendomsrettens Gebet, vil det Nav ikke være langt borte, da det Parti, som nu agiterer imod Bestemmelserne om Eiendomsretten, ikke mere vil betragte dem som ondtvistede, men som overordentlig uomtvistelige Bestemmelser, thi det, hvorpaa det kommer an for dem, er netop at faae et Præcedents — jeg kan ikke finde noget dansk Ord derfor — for at gjøre Indgreb i Eiendomsretten. Det, hvorpaa det for dem kommer an, er netop at faae et Bevis for, at man nu har gjort et Indgreb i Eiendomsretten, og alle de Argumenter, som det ærede Medlem for Maribo (Clausen) ansførte for, at dette ikke er noget Indgreb i Eiendomsretten, og som jeg har hørt mange Gange, samt alle de andre Argumenter fra Partiets Side for, at det ikke er et saadant Indgreb, vilde lige saa lidt røre de Herrer, der til den Tid komme til Magten, som de nu røre mig. De vilde ogsaa sige, at det var et Indgreb i Eiendomsretten, men de vilde kun drage en anden Konklusion deraf end jeg, thi jeg siger: Lad os undlade at gjøre et Indgreb i Eiendomsretten, men de vilde drage den Slutning: Lad os gjøre endnu et af en ganske anden gjenmeengribende Natur, og det vil ikke gaa ud over de enkelte større Besiddere, saaledes som det Indgreb, hvormod her er Tale, maaske vil, men det vil gaa ud over alle dem, der overhovedet have Besiddelse.

J. A. Hansen. Det ærede Medlems Ytringer vare saa vidt vævende, at jeg virkelig ikke tør undlade mig paa dem. Seg kan ikke se saa langt ud i Fremtiden som det ærede Medlem, og jeg tør derfor aldeles ikke følge med ham paa den lange Reise, han har gjort ud i det Uendelige med Hensyn til, hvad Fremtiden vil bringe, men jeg vil kun nedlægge en bestemt Protest imod, at vi her tale om noget Indgreb i Eiendomsretten. Seg begjærede nærmest Ordet overfor det ærede Medlem for Densse Anis Bie Balgtreds (N. Andersen). Han har, som vi Alle vide, en ganske overordentlig Interesse for Jæstevæsenets Afsløsning; men hans Interesse viser sig navnlig i at angribe dem, der skulle staa ved Siden af ham, og som han stulde hjælpe til at bringe Sagen igjennem; det er den Interesse, han viser. Han holder sig ikke til Sagen, som den foreligger; han holder sig ikke til den nuværende Tid, men han søger op i gamle Historier og bringer Angreb frem paa fraværende Mand og paa os Andre for Ting, som i alt Fald ikke nu vedrøre Sagen. Seg skal ikke komme ind paa det ærede Medlems Dintale af, hvad der